Reportaj de pe linia întîi

O întîlnire amicală sub ţinta automatelor

CU CÎT mai aproape eram de porţile Gurii Bîcului, cu atît mai impertinent ne dădea tîrcoale neliniştea. Şi nu graţie fricii (încă n-o simţeam), ci mai mult vina o purta pustietatea, care acaparase traseul central aglomerat cîndva. Nici un vehicul nu tulbura liniştea împrejurimilor.

Chiar la intrarea în comună — o colibă adaptată, îmbrăcată în peliculă şi cocoţată pe patru piloni de lemn. Era primul post de pază. După ce fusesem supuşi unui control, mai mult verbal decît «documentar», ni se permise să ne continuăm calea. Deşi poliţiştii găsiră de datoria lor să ne preîntîmpine: «Mai bine n-aţi pleca încolo. Pe pod situaţia e imprevizibilă...» Dar curiozitatea profesională a biruit şi de data aceasta. Fusesem informaţi că pentru orele 12.00 la mijlocul podului era planificată întîlnirea reprezentanţilor malurilor beligerante şi parcă puteam rata o asemenea ocazie?

...La ora convenită eram deja la poalele podului cu pricina.

— Iaca nu ne-au răspuns: vor sosi la convorbire ori ba, — ne potoli nerăbdarea domnul Mihai Vacarciuc, comisarul-adjunct al poliţiei din Floreşti; îi avea în vedere pe parlamentarii din partea stîngă a Nistrului.

Impăcîndu-mă cu aşteptarea, îmi aruncai privirea în partea opusă a rîului. Frumoasă arăta mahalaua nistreană a comunei Bîcioc în lumina blîndă a soarelui de mai. Case şi mai ţărăneşti, şi mai moderne ţinîndu-se cochet din umbra verde a pomilor; cărăruşe de ţară, ridicîndu-se întortocheat de la poalele apei spre centrul satului (probabil, multe tălpi fierbinţi au cunoscut ele pînă mai odinioară). Şi... ţipenie de om.

...Drapelul parlamentar cu un «K» negru încrustat în pînza lui albă e ridicat mai sus de nivelul frunţii domnului Vacarciuc. Semn că e timpul să ne pornim spre locul convorbirii. Voi recunoaşte: nu mi-a fost frică pînă în momentul cînd am observat că sînt luată în ţinta cîtorva guri de automate, dosite în umbra lespezilor de beton, ce apărau poziţiile «lor». O făceau cu scopul de a supraveghea securitatea parlamentarilor. Însă pentru orice eventualitate mă stăruiam să păşesc în umbra domnului Dumitru Todică, primarul Gurii Bîcului: mai ştii ce le poate trăsni prin cap.

— Bună ziua! Zdravstvuite! — Strîngeri amicale de mîini, zîmbete pictate pe buze şi doar privirile încordate le trădau starea sufletească.

Mihai Vacarciuc: «Ce se mai aude nou în partea stîngă?»

Serghei Alexeevici Mişin, şeful postului de gardişti dislocat în satul Bîcioc: «E liniş-te deocamdată. Numai noaptea au răsunat cîteva împuşcături în partea de jos a satului».

Dumitru Todică: «Se vorbeşte cum că s-a împuşcat din partea voastră».

Serghei Mişin: «Da, şi din a noastră. Dar şi din Gura Bîcului...»

Mihai Vacarciuc: «Vom cerceta faptul. Dacă se va dovedi că poliţiştii au încălcat înţelegerea de conciliere — vor fi pedepsiţi».

Dumitru Todică: «Mîine Gura Bîcului îşi serbează hramul satului. Vă invităm la noi la ospeţie. Dar e nevoie să convenim: nici o împuşcătură nu trebuie să răsune în această zi... În Bîcioc locuiesc multe rude de-ale locuitorilor noştri — bine ar fi să le permitem şi lor trecerea peste pod...»

Stepan Stepanovici Iorgov, primarul comunei Bîcioc: «Mulţumesc. Am să transmit şi consătenilor invitaţia. De că se vor găsi doritori de hrămui cu rudele la Gura Bîcului — de ce să nu le permitem?..»

...DUPĂ CUM am aflat mai tîrziu, hramul sătenii l-au serbat în linişte. Iar pentru această zi paşnică au primit-o cu vîrf şi îndesat în cele care au urmat. Căci de cîteva zile nu contenesc împuşcăturile la Gura Bîcului...

Lilia NUŢA-BALUŢEL, ziaristă.